

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kulhanek_Jiri-Soumrak.PDB

PDB Name: Kulhanek_Jiri-Soumrak

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.5.2004

Modification Date: 16.5.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Jiří Kulháněk

Soumrak

Troll stál sotva dvacet stop přede mnou a zlověstně pohupoval obrovskou válečnou sekerou, jejíž okovaný topor byl delší než on sám.

Kdybych něco podobného spatřil kdykoliv jindy a kdekoliv jinde, rychlost mého ústupu by překonala i rychlost proslaveného běžce Hakana z Tarhangu.

Topor té sekery byl vyhlazený do matného lesku a úplně černý - nedělal jsem si iluze, jaká asi tekutina sloužila coby mořidlo.

Přesto musím projít právě tím místem, kde troll stojí: Oba se totiž nacházíme na pěšině sotva tři stopy široké, vytesané v úbočí Trollharrbergu - tedy na té skoro jediné pěšině, po které se dá na hřebeny zmíněného masivu z této strany dostat.

Po mé pravé ruce ční kolmo vzhůru hrubá šedivá skalní stěna potažená žlutými fleky lišejníků. Po mé levé ruce to samé. Akorát kolmo dolů. Oběma směry tak něco kolem míle a půl.

Rozervané údolí pode mnou tone v šeru a pochmurných parách, husté cáry něčeho podobného fičí i v nekonečně burácejícím větru, omílajícím skalnaté vrcholky Trollharrbergu vysoko nad mou hlavou: Proto je rozeklaný a ještě stále hodně vzdálený hrad Černého opata, tyčící se na nejstrmějším z útesů, vidět jen zřídka.

U toho hrůzou opředeného sídla je horní konec pěšiny, na níž právě stojím - tím pádem i konec mé

daleké cesty.

"Ustup a nech mě projít!" řekl jsem a udeřil berlou do skály. Trollovy černé rty se roztáhly v širokém, nic dobrého nevěstícím úsměvu. Houpající se sekera začala vydávat svištivý zvuk a její majitel mi zvolna nakročil vstříc.

"Varuji tě! Jsem pod ochranou samotného Černého opata!" rozpráhl jsem ruce a má dlouhá sutana se rozevlála do stran (věděl jsem, že to působí monumentálně).

"Kašlu na něj," řekl troll hlasem přesně odpovídajícím jeho zevnějšku: Stejně hrubým jako temná zjizvená pokožka napínající se až ohyzdnými boulemi svalů, a stejně skřípajícím jako zrezivělými řetězy omotaná černá kazajka bez rukávů, podle všeho (stejně jako široké nátepníky) vyrobená z pancéřové kůže holkor-holkora. Po kolena vysoké, černým železem okované a chrániči holení obrněné boty drtily kamínky stále blíž a blíž.

"Stůj! Naposledy tě varuji, opovázlivče!" vykřikl jsem a zkusil na něj jednoduchý koncentrační trik: Mé oči, ukryté ve stínu kápě, se žlutě a zlověstně rozežhnuly.

"Cha chá! To zkoušíš na mě, mnichu? Na mě, který jako poslední z Divokých přežívá na Trollharbergu - přímo pod nosem toho tvého zatraceného Opata?"

Sekera opsala krátký oblouk a trollovy oči se rozsvítily stejně žlutě jako ty moje - on navíc uměl stáhnout panenky do svislých štěrbin.

Proč zrovna já, blesklo mi hlavou, proč zrovna já musím mít takovou smůlu! Celou tu strašně dlouhou cestu mi hrůzu budící převlek za mnicha Černého bratrstva sloužil jako nejdokonalejší pancíř - a teď, skoro u cíle, musím narazit na oživlou legendu, na tvora, o němž jsem byl dosud skálopevně přesvědčen, že žije jen v pohádkách údolních lidí - na legendu, v níž přesto všichni tajně (přes přísný zákaz!) věří (hlavně v to, že je osvobodí od krutovlády Černého opata). Poslední Troll z Divokých - smrtelný nepřítel Opata a všech jeho pohůnků. Bytost, která se podle pověsti dokáže prosekat stonásobnou přesilou, šplhat po kolmých skalách, spát na dně ledových jezírek pod horskými vodopády... Tak tohle všechno mi prolétlo hlavou, když jsem hmatal po jílci mečt. A zrovna s někým takovým mám bojovat právě já. Nesmyslnost této shody okolností by mohla být k smíchu, kdyby nešlo o krk.

Moje odhozená berla zarachotila na skalnaté pěšině a meč s ocelovým zasvištěním vyklouzl z pochvy.

"Mnich s runovým mečem! No aspoň se pobavíme!" troll byl už tak blízko, že jsem zřetelně cítil jeho pach - pach kamení a hor, z nichž je zrozen.

Najednou sekera v jeho ruce zmizela.

Znovu jsem ji zahlédl, až když asi tak o půl palce mýjela můj nos.

"Na mnicha máš docela dobré reflexy, človče," uznale mlaskl troll.

Co mu budu vyprávět, že jsem uhnul jen čirou náhodou. "Zábava pokračuje, pidimužíku!" řekl jsem a můj meč provedl obdobnou operaci jako jeho zbraň předtím.

Troll vztekle zařval a vykryl můj úder toporem sekery, (tušil jsem, že na poznámky o svém vzrůstu bude dost háklivý).

Následující okamžiky se slily ve zmet' řinčení, jiskření a rachotu čepelí, doprovázeného mým hekáním a funěním. Sek, pirueta, sek, ostří sekery mi odválo vlasy z čela. Špička meče zachrastila o řetězy a sklouzla po kazajce na trollově hrudi. Skoro náraz jsme od sebe odskočili.

Snažil jsem se tvářit zlověstně a jako nad věcí, ale byl jsem tak udýchaný, že jsem měl co dělat, abych nefuněl jako dvojdyšný kovářský měch.

"To na mnicha nebylo vůbec špatné," troll mi zamyšleně upíral žlutý pohled do očí a jeho svislé panenky se hypnoticky zužovaly a rozvíraly. Palcem ruky zvcím kolíku od padesátilitrového vinného sudu přejížděl po zubatém ostří své zbraně. Na sekyře a holé hlavě mu slabě pableskovalo kalné světlo slunce, ztraceného kdesi daleko za vrstvou sirně planoucích mraků, uhánějících nízkým nebem.

"I ten tvůj meč je na obyčejného mnicha nějak moc dobrý - a nejen na mnicha... Hodil by se mi, je to šikovná věčička..." Ještě než jeho křaplavý, o sebe se drtící skály připomínající hlas dozněl, znovu zaútočil. Ale přesně to jsem čekal.

Nekryl jsem se, ale jenom jeho ránu vychýlil. Pak jsem současně provedl prudký výpad a kopl mu pod nohy odhozenou poutnickou berlu.

Uskakující troll po ní sklouzl, zamával rukama, jeho černá silueta na okamžik strnula na okraji pěšinky a vzápětí zmizela v propasti.

Vše se odehrálo až strašlivě rychle. Sekera hlasitě zazvonila o kámen cestičky.

Zvedl jsem ji (opravdu jen tak tak - jak někdo může sněčit tak strašně těžkým manipulovat tak neuvěřitelně snadno a rychle...) a opatrně jsem se naklonil nad okraj kolmého srázu.

Troll visel asi patnáct stop pod hranou cesty a pletence větrem hnané mlhy ovíjely jeho rozkývané tělo. Visel na miniaturní římsičce za poslední články ukazováku a prostředníku pravé ruky a díval se na mě.

"Tak ji hod', mnichu! Na co čekáš?!" zjevně měl na mysli sekeru.

"To ti ji mám jako hodit na hlavu?" ujistil jsem se o jeho záměrech.

Troll vycenil zuby ve vlčím úšklebku: "Živého mě nedostaneš a druhou možnost zabít mě už mít nebudeš. Stane se z tebe nejslavnější mnich - možná si z tebe Opat udělá svého zástupce!" to řekl tak opovržlivým a nenávisným tónem, až mi po zádech přeběhl mráz.

Opatrně jsem sekeru položil na pěšinu - tak, aby okovaný konec toporu vyčníval nad propast hučící větrem.

Prudký poryv trolla znovu rozkýval - jeho levá ruka hledala nějaký chyt, ale bouřemi ohlazená skála byla skoro jako sklo. "Je to tam hladký, co?" řekl jsem zamyšleně.

Ani se na mě nepodíval. Kazajka se mu k prasknutí (kdyby kůže holkor-holkora mohla prasknout) napínala na obludně napnutých zádočných svalech.

Několika ranami kladívka jsem do spáry v pěšině zarazil skobu, zaklel ji nejsilnějším jisticím kouzlem, jaké svedu, odmotal si od pasu dvacet stop provazu, uřízl ho mečem a přivázal ke skobě.

"Hej, fešáku, chytej!" naklonil jsem se nad propast a hodil lano dolů.

Troll už toho měl i přes svou obrovskou sílu zjevně dost. Ale jak jsem řekl "chytej", napjal svaly a podíval se nahoru takovým pohledem, že něco podobného bych už nikdy (nikdy!) zažít nechtěl.

- Když místo očekávané sekery přilétlo ve větru pleskající lano, změnil se nenávisný výraz nejprve v užaslý a hned nato v podezřívavý. Přitáhl si lano k sobě, ale nepověsil se na něj.

"Poslouchej, ten špagát je tady nahoře přivázaný k celkem solidní skobě - jestli chceš, tak po něm můžeš vyšplhat - jestli ne, tak klidně skoč dolů, mně je to celkem jedno. Kdybys ale přesto zvolil tu první možnost, uklid' to tady - byl bych strašně nerad, kdyby se o mně někdo dozvěděl, že pomáhám trollům - tu skobu budeš muset nejdřív odeklít - mělo by na ni stačit negované Mechové zaklínadlo.

Troll se mi díval do očí stále nedůvěřivěji a jeho žlutý zrak zlověstně světélkoval.

"Já tu na tebe čekat nebudu - jak už jsem říkal - nesmím se kompromitovat. Sekyrku ti tady nechám...

No tak se měj fajn a... a je to jenom na tobě, příteli pidimužiku!" Řekl jsem to naschvál, protože síly už mu docházely naprosto očividně, a tak jsem ho chtěl aspoň trochu naprudit, aby zkusil vylézt když už pro nic jiného - tak aspoň ze vzteku na mě.

"Proč to děláš, ty parchante!" ozvalo se zdola zuřivě. Schoval jsem meč a zahalil se do kutny. Proč? Na to se a to nejen pro dvě možné odpovědi - nedá odpovědět nijak jednoduše a snadno, a navíc ještě tak, aby mi uvěřil. No jak by znělo od člověka v kutně Čemého řádu třeba toto: Jsem princ Rolf a má čest mi velí nezabíjet bezmocné nepřátele, chránit slabé a mstít bezpráví. - Jak by to znělo, navíc, když to nemůže být pravda.

Přehodil jsem si cíp roucha přes rameno a vydal se po hrbolaté stezce vzhůru.

Kdysi dávno žil v Udolním království šťastný princ. Měl moudré rodiče, dobré učitele a krásnou snoubenku. Jmenovala se Karlen a byla to dcera krále Hálcana, pána sousedního, mnohokrát většího Severního království.

Když bylo šťastnému princovi čtyřicet let, když již prokázal svou vladařskou moudrost i statečnost v boji, rozhodl se jeho otec, starý král Gunard, že mu předá žezlo své malé říše.

A protože král potřebuje královnu, bylo určeno, že šťastnému princovi princezně Karlen bude vystrojena svatba, a to přesně v den jejích osmnáctých narozenin - a hned následujícího dne bude korunovace (princův královský otec a král Hálcán si mnuli ruce, kolik spojením těchto tří slavností ušetří peněz - tedy

ne že by to byli nějací skrblicí - ba naopak! - na onu narozenino-svatbo-korunovací nemělo být vzhledem k množství jídla, vína a piva pro obecný lid zapomenuto po dlouhé věky. Což se také stalo, ale z úplně jiného důvodu.

Oslavy probíhaly v Údolním království, na vznosném starém hradě št'astného ženicha. Počasí a bohové jim přáli, a tak místo obvyklé mlhy a deště svítilo bledé slunce. Nedlouho potom, co průvod vážných, skvostně oblečených svatebčanů vešel do tradiční Svatyně, kde měl životy prince a princezny navždy spojit kněz nového náboženství, stala se ona věc. Již notně rozveselený lid bouřil špalíry po stranách cesty a z plna hrdla provolával snoubencům slávu. Ti, bledí vědomím své důležitosti, vešli do vrat Svatyně, zčernalých horským povětrím. Uvnitř svítily řady vysokých voskovic a u slavnostně vyzdobeného oltáře na konci chrámové lodi stál - v bílém, jen na svatby králů připraveném rouše - starý nejvyšší kněz, obklopený svými ministranty. Průvod pomalu a slavnostně krácel po věky a tisíce kročejů vyšlapaných kamenných dlaždicích, doprovázen bučivým trubením na tradiční volské rohy. Obřad začal.

A právě když se kněz ptal "Bereš si, princezno Karlen ze Severního království, prince Rolfa, dědice Udolního království, za svého právoplatného manžela před Bohem i lidmi?", se místo očekávaného "Ano" ozvalo naprosto neočekávané "Ne!". To slovo ale neřekly něžné rtíky princezniny, ale zaskřehotaly odporné, zvrhlými vášněmi prohnuté pysky temné bytosti, která se za slabého světélkování zhmotnila po boku princově. "Bere si totiž mě! Pokračuj, pátere!" pokynula k oltáři ona bytost, zahalená v černé kutně opásané mečem. Na to pokynutí se zároveň zhmotnilo několik podobných bytostí - ale s meči v rukou. Byli to strašní bojovníci. A tak hrůzou zbledlý kněz pokračoval v obřadu za chroptění umírajících a klokotavého bublání krve vytékající na posvátnou dlažbu. To už princezna Karlen dávno omdlela. První, nejstrašlivější z bytostí, znovu pokynula a znovu a znovu a znovu - další a další černí mniši s nahými čepelemi se dávali do krvavé práce. A byla věru lehká. Od nízké až po tu nejvyšší se šlechta z obou království sjela na slavnost a v dobrém rozmaru popíjela pivo a víno. A tak jindy ostrážiti a stateční bojovníci umírali ve slavnostních, k boji naprosto nevhodných hávech a s korbely piva v rukou místo mečů. Ze šlechticů jatka nepřežil nikdo. Jediní dva, kteří pak mezi mrtvolami nebyli nalezeni, byl starý kouzelník, který už před dávnými věky přijal tradiční jméno královských mágů Merlin, a princ Rolf, jehož hlava padla jako první.

Pro horský kraj nastala doba strachu a hrůzy. Z obou království vzniklý, mezi Hraničními horami sevřený svět, se začal nazývat Říší Černého opata. Ony hory od té doby nepřekročil mimo jediného poutníka už nikdo. A i tím posledním potomkem byla sama Smrt, která se usídlila v potocích krve a slz obnoveném prastarém hradě - děs budícím novém sídle Černého opata - od pradávna zvaném Trollharrberg - podle nedostupného masivu, na němž se mezi mraky tyčí. Jediné co v myslích poddaných úpících pod vládou mnichů Černého řádu přežívalo, byly po nocích šeptané legendy.

Zvolna jsem stoupal stále řidším a řidším horským vzduchem a přemýšlel o jedné z nich, na jejíhož protagonistu jsem včerejšího dne narazil - o Legendě o posledním z Trollů - o slavném Thorgsonovi. Pak, když už se šerilo dalším večerem, jsem konečně dospěl k bráně sídla Černého opata a bez zaváhání na ni zabušil. Okolí páchlo hnijícím masem a pro bušení na bránu se dalo použít pouze obrovské rezavé klepadlo - jinak byla skoro do posledního místa pobita plesnivými lidskými lebkami a hlavami v nejružnějším stupni

rozkladu a oklovanosti.

Z věže vyhlédla hlídka ozbrojená lukem:

"Řekni své jméno a co tě sem přivádí, bratře!" Nahoře na hradbách se napjalo několik dalších luků a právě tolik zubatých šípů mi bylo namířeno na různé části těla.

"Jsem bratr Alfred ze Severního opatství a přináším důležité poselství pro Otce!" zvolal jsem.

Luky se jakoby neochotně stáhly.

Takže prozatím se má hlava nestane další pochybnou ozdobou těch vrat.

Zaskřípaly závory a brána se otevřela. Vešel jsem.

"Ukaž mi svá pověření!" rozkázal vysoký neozbrojený mnich, stojící v podloubí strážní věže. Vytáhl jsem pergamen ukradený pravému Alfredovi (kterého jsem zabil na hranicích bývalého Severního království) a čekal na otázky. Věděl jsem, že přijdou - tedy pokud mi Alfred, než jsem ho zabil, nelhal - ale to není moc pravděpodobné, protože své otázky jsem tehdy zdůrazňoval příkládáním jeho nejružnějších končetin do pomalého ohně. Ale jestli lhal, tak já nyní zažiju něco asi mnohem nepříjemnějšího - a když nebudu moci bolest vydržet, nikdo mě milosrdně nezabije, jako já nakonec jeho.

Vysoký mnich (se zamračeným čelem) zdlouhavě studoval pergamen; pak vypálil první otázku:

"Jak se jmenuje představený kláštera Severního opatství?" "Hagen, zvaný Kleště."

"Kolik je...?"

Otázka následovala otázku a já na ně odpovídal, jen co doznělo jejich poslední písmeno.

Podle toho, jak se mnich tvářil a jak okolostojící "bratři" skláněli meče k zemi, je pomalý oheň ten pravý prostředek, vedoucí k pravdomluvnosti. Také vzhledem k tomu, že jsem tehdy odstínil místo oné ostudné exekuce Vlčím zaklínadlem, jsem si byl docela jistý, že nic z toho, co se událo v té vlhké a studené jeskyni na hranicích Severního opatství, neproniklo ven.

Odpočivej v pokoji, v duchu jsem požehnal kdesi ve tmě plesnivějícím, částečně ohořelým kostem pravého Alfreda. To už jsem se v doprovodu vysokého mnicha proplétal labyrintem nízkých klenutých chodbiček a strmých schodišť s kluzkými, vyšlapanými stupni.

"Tady, bratře Alfredě," zastavil můj průvodce před jedněmi nízkými dveřmi, "v této cele si odpočiň po cestě - hned ti nechám poslat nějaké jídlo - zítra ráno ti přijdu říci, kdy a zdali vůbec tě Otec přijme."

Vůbec se mi do temného otvoru za dveřmi nechtělo, ale nedalo se jinak. Mnich mi posvětil trojramenným svícнем a já si od čadících plamének zapálil svíci a přilepil ji do výklenku v hrubě otesané skále, odkud se k podlaze táhla široká stuha v bizarních krápnících ztuhlého vosku.

Za malou chvilku mi přinesli dvě placky nekvašeného chleba a džbánek slabého, zvětralého piva. Jediné, co mě tedy mohlo těšit, bylo, že dveře cely zůstaly odemčené.

Pečlivě jsem potravu prozkoumal pomocí Rulíkové formule, a když se neobjevilo žádné světélkování signalizující jed, s "chutí" jsem všechno snědl.

Krátce jsem si zdříml na hrubé pryčně, a když pak za úzkým oknem nastala hluboká noc, začal jsem se připravovat. Vytvořil jsem svého fantoma a pomocí Mechového zaklínadla ho stabilizoval na kavalci v podobě spáče zahaleného do kutny. Odepjal jsem si runový meč a opřel ho do výklenku pod oknem, všem případným slídilům na očích. Pak jsem se přeopatrně zahalil do jemného předíva Nočního zaklínadla a už jako průsvitný stín temnější než tma jsem proklouzl do chodby za dveřmi.

Samozřejmě že mě hlídali.

Nepozorován jsem se prosmekl kolem stráží a směřoval bludištěm křížících se schodišť vzhůru - tam někde je přístup do nejvyšší z věží Trollharrbergu - a tím i do soukromých komnat Černého opata.

Pohyboval jsem se tišeji než stín, od kterého bych byl i v případě přímého osvětlení téměř k nerozeznání - pouze neexistovalo nic, co by mne mohlo vrhat.

Studený průvan hučel ve výklencích prastarého sídla a páchl plísní a kouřem.

Dlouho jsem postupoval nerušeně; pak se na ohybu zdi přede mnou objevil červený odlesk louče. Vtiskl jsem se do rohu a počkal, až stráž přejde.

Po dalších několika stech krocích jsem zaslechl vzdálenou ozvěnu mnoha hlasů - to bylo dobré znamení

(Už mně nějakou chvíli užíral strach, že jsem zabloudil).

Za zády další strážce, krácející na opačnou stranu, jsem proklouzl do velikého sálu, kterému se říká Modlitebna (vše o tom, jak se co jmenuje a kudy přibližně mám jít, jsem vyzvěděl od Alfreda). V místnosti - až na šest vysokých mnohoramenných svícňů, nebyl žádný nábytek. Snad půl druhé stovky mnichů klečelo ve dvou řadách proti sobě a mumlavě se modlilo, hlavy hluboce skloněné a překryté splývavými kápěmi.

Dvoučlenná hlídka volným krokem procházela uličkou mezi nimi a já se pomalu plížil podél levé zdi jako další z mihotavých stínů vrhaných svícemi.

Z místnosti vedly mimo dveří, kterými jsem vstoupil, ještě dvojce další. Věděl jsem, že do Opatovy věže se jde těmi vlevo - pravými by měla odejít hlídka.

Nepozorovaně proklouznout levými dveřmi, které smí mimo samotného Opata otevřít jen tři z jeho nejbližších rádců - to byla nejslabší část mého plánu. Používat Transportní kouzlo (jedno z nejsložitějších kouzel, co existuje) jsem se nikdy nenaučil tak, aby to nebylo smrtelně nebezpečné nejen mně, ale i širokému okolí (mnoho z malých předmětů, s kterými jsem zaklínadlo trénoval, zmizelo v kdovíjakých končinách Nesvěta). Proto těmi dveřmi budu muset projít normálně - a málokdy používaná klika bude určitě strašně skřípat.

Stále jsem se plížil podél zdi, když do Modlitebny vstoupila další hlídka. Místo aby začala přecházet za tou první, mniši vytáhli meče a postavili se přede dveře. V tom okamžiku oba muži z první hlídky udělali totéž u pravých dveří na opačné straně místnosti.

"Princi Rolfe, jestli si ve své bláhovosti stále myslíš, že jsi zůstal nepoznán, tak jsi ještě větší hlupák, než by si bylo možné pomyslet," řekl jeden z mnichů a vstal. Byl to onen vysoký "bratr", který mne zkoušel u brány. Jeho zeleně zářící oči se opíraly přesně o místo, kde jsem (podle svého nejlepšího vědomí téměř neviditelný) stnul.

Mnich luskl směrem ke mně prsty a já si jako zasažený bleskem uvědomil, kdo to vlastně je.

Osobní mág a pravá ruka Černého opata - Darell, zvaný Vysoký - tím jediným lusknutím rozlomil mnou tak přepečlivě spředené Noční zaklínadlo: Stál jsem proti sto padesáti ozbrojeným mnichům jasně viditelný a s prakticky holýma rukama.

Vytrhl jsem z pouzdra pod kutnou dlouhou a velice ostrou dýku.

"To tě, principi Rolfe, starý Merlin nenaučil moc dobře ani ta nejzákladnější kouzla," řekl posměšně Darell.

"Jak ses mohl, blázne, domnívat, že tvé amatérské pokusy ujdou mé pozornosti - zde, za hradbami Trollharrbergu!" Ozval se přidušený smích a vysoký kouzelník pokynul rukou. Dav čemých mnichů povstal jako jeden muž a začal se kolem mě svírat.

První - a nejrychleji ze všech, ke mně mířili dva mniši malých a úplně stejných nahrbených postav. Oba měli i stejná, obludně široká ramena, a paže - normálně sahající hluboko pod kolena - nyní sukovitými prsty trčícími z dlaní velikosti vík od vinných sudů napřažené směrem ke mně. Ani tyto dvě bytosti mi nebylo zatěžko poznat: Kilmalcom a Kilmansegg - příšerná dvojčata - kati, opájející se krví a bolestí Opatových mučení.

"Otec ho chce živého!" rozkázal zvýšeným hlasem Darell a já věděl, že to platí hlavně jim. Dvacet tlustých a strašlivě silných prstů se zachvělo nefalšovaným zklamáním.

Vymrštil jsem proti zužujícímu se půlkruhu černých mnichů Skální kouzlo té nejvyšší intenzity, jaké jsem schopen.

Přední řada zakolísala, ale pak se Darell zachechtal (dost pobaveně až posměšně - na to kolik sil mě Skální zaklínadlo stálo) a druhým lusknutím prstů kouzlo rozlomil.

Tak jsem levou rukou z pouzdra na zádech vyškubnul jeden z vrhacích nožů a mrštil ho po bližším z hrbatých dvojčat.

S uspokojením jsem zaznamenal mlasknutí čepele pronikající masem, následované bolestným zaječením.

Darell se zachmuřil a vypálil proti mně svou (takzvanou Žulovou) variantu Skálního zaklínadla.

Má bytostná podstata je ovšem mnohem vhodnější na lámání cizích kouzel, než na vytváření vlastních: s

úsměvem a naprosto stejným lusknutím prstů jako on předtím, jsem tentokrát já rozlomil jeho zaklínadlo. Energie jím použité magie rozdrolila povrch kamenné zdi za mými zády.

Darell smrtelně zbledl a do té chvíle zelené oči se mu rozežhnuly pro změnu rudě.

Pak jsem se stal svědkem nelítostného boje panujícího v tomto místě zla; boje o jakýkoliv kousek místa, bližšího jejich Černému slunci:

"Ustup, nedouku!" řezavý hlas jednoho z černých bratrů v zadních řadách práskl jako bič. Podle toho, že Darell zbledl ještě o dva odstíny, bylo naprosto zjevné, že jeho neúspěchu v tak citlivé oblasti pro kouzelníky okamžitě začal využívat nějaký jeho odstrkovaný, ale přesto asi konkurent - zjevně další uchazeč o místo pravé ruky Černého opata.

"Stůjte, bratři!" práskl znovu onen hlas, "já ho zneškodním - je škoda každé kapky naší posvátné krve!" Dav už jen velmi pomalu postupujících mnichů (rád) zastavil a roztoupil se před druhý mágem. Byl o hlavu menší, ale asi o patnáct hlav ambicióznější než Darell; kutnu měl převázanou okázalým zlatým provazcem - ale navíc byl mnohem horší kouzelník.

Použil proti mně nikoli Skalní, ale Kamenné kouzlo (a to je velký rozdíl!) - navíc ještě skloubené s prapodivně deformovanou variantou stínícího Vlčího zaklínadla (tedy naprosto nesmyslná kombinace). Znovu jsem sáhl dozadu za opasek a druhý z mých stříbrných nožů bleskl mihotavým přitímím sálu.

Tentokrát ho Darell žádným zaklínadlem nevychýlil (a druhý kouzelník to ani v sebeobraně nedokázal), a tak se místo do ramene, jako v případě hrbatého dvojčete, zasekl přímo do mágoва krku - těsně nad límec kutny - tedy přesně jak bylo zamýšleno.

Mág s hlasitým zaduněním klesl na kolena a záhy se s vybouleným a nesmírně udiveným výrazem skácel na studenou podlahu.

Tak onen velmi ambiciózní a velmi špatný kouzelník i zemřel - protože se mu nikdo neodvážil pod zdrcujícím Darellovým pohledem pomoci, utopil se ve vlastní krvi.

To už jsem ale pozoroval jen jako naprosto nečinný a hlavně činů neschopný divák - nezraněné z dvojčat po mně totiž švihlo řetězem a vyrazilo mi dýku z ruky - vzápětí mě zasypala hora těl páchnoucích zatuchlinou a zksylým potem.

"Neubližte mu!" zahřměl Darellův hlas. "Od něj! No tak!" rozehnal kopanci dav mnichů, z nichž si na mě tak moc každý chtěl dupnout, nebo mě bacit pěstí, že se to pro jejich obrovský počet (naštěstí) povedlo jen málokterému.

Rozsvětlilo se a já nad sebou, místo sešklebených tváří a zubů svítících zpod kápí, uviděl začouzený strop. Pak mi do zorného pole vplul obličej Darella - shovívavě se na mě usmíval - a jak by také ne, když jsem ho tak elegantně a nenapadnutelně zbavil konkurence, dodělávající teď v louži zpěněné krve. "Černý Otec už tě očekává, princí," shovívavý úsměv se proměnil v něco mnohem ošklivějšího.

"Ten váš poslední Merlin byl opravdu obdivuhodný lékař! Dokonce bych si troufl říct, že jeden z největších, co tento svět kdy nosil," řekl zamyšleně Černý opat a zblízka si prohlížel širokou bílou jizvu, obtáčeající můj krk. "Ale proč léčit, když zabíjet je o tolik jednodušší... Pust' ho!" Ten rozkaz platil nezraněnému z hrbatých katanů - Kilmanseggovi, který mi držel hlavu tak pevně, že jsem na Opatu nemohl ani plivnout.

Ta odporná bytost se za celá ta dlouhá léta ani v nejmenším nezměnila: Stále tytéž tenké křivé rty, drápovité prsty a obličej, z něhož se pod pergamenovou kůží lebka přímo drala ven - jeho oči stále připomínaly dvě kulaté loužičky roztaveného stříbra. Vypadal úplně stejně jako toho dne, kdy vyvraždil mou rodinu, uloupil mou zem a snoubenku, a kdy mi meč jeho pohůnka odsekl hlavu.

"Takový talent, vždyť on dokázal, že nejen žiješ, ale ani nestárneš, princí. A vzhledem k tradičně vysokým morálním kvalitám vaší rodiny nemohu předpokládat, že tě starý Merlin naučil používat mou osvědčenou metodu na dlouhověkost." Černý opat se krutě usmál - mnoho jsem slyšel o příšerných krvavých obřadech, z nichž plyne jeho věčný život.

Byl jsem připoután silnými okovy z ohněm zčernalého železa ke zdi mučírny, osvětlené čadícími loučemi. Vrstvou sazí pokrytý stop se mi klenul nízko nad hlavou.

V kamenné podlaze pod mýma nohama jsou stružky na odvádění krve.

"Tvá pitva bude jednou z nejzajímavějších věcí, co jsem kdy dělal, princí, to mi věř!" otočil se Opat už ve dveřích. "A vy dva mi ručíte za jeho život hlavou - pořádně ho připravte, ale nesmí vám v žádném případě umřít a nesmí ztratit řeč - já se ho ještě potřebuju zeptat na hodně věcí!" To Černý opat řekl takovým tónem, že i mě, přes vedro sálající z ocelového koše plného řeřavého uhlí, zamrazilo. Kati sklonili hlavy až k podlaze. Černý opat se na mě naposledy "usmál" a dveře mučírny se za ním s prasknutím zavřely.

V koši s uhlím vězely železné nástroje, rozžhavené do bílého žáru. Kleště s pilovitými čelistmi na mě působily ještě asi tak nejlidštěji.

"Já začnu!" zaskřehotal Kilmalcom a strhal ze sebe kutnu. Na zpoceném zraněném rameni mu svítil pruh špinavé zakrvácené látky (podle toho jsem ho poznal).

"Obleč se, ty prase smradlavý, kdo se má koukat na ten tvůj hrb!" řekl jsem posměšně. Uvnitř jsem se připravoval na odpoutání duše - tak se prý dá přestát i to nejtěžší trýznění ale mě takovéhle věci nikdy moc nešly.

"Né, já se oblíkat nebudu, ale ty už se za chvíli nebudeš muset koukat vůbec na nic!" řekl mnich, navléhl si tlusté rukavice

a opatrně z koše vytáhl bílé svítící bodec. Soustředěně přitom vyplazoval jazyk a blaženě se usmíval - jako malé dítě.

Slyšel jsem, že ve zdejších mučárnách obvykle začínají vypálením očí - další trápení je pak o to efektnější, že oběť neví, odkud příští bolest přijde.

Zapolykal jsem a vyrazil proti katovi tou nejbrutálnější variantou Skalního zaklínadla, jaké jsem schopen.

"Tohle ti nepomůže," zasmál se jeho bratr, spokojeně opřený a bočníci obrovského křesla, vybaveného bodci a několika velmi nepříjemně vypadajícími šrouby. Podíval jsem se ve směru jeho pohledu a uviděl malý talisman - lebku, hrubě vytvarovanou z horské žuly.

Něčemu takovému Merlin říkával "selektivní rušička kouzel". Prázdné oční důlky lebky byly namířeny přímo na mne. Zatnul jsem zuby a možná naposledy se podíval po okolí:

"Co mě nejvíc mrzí, že jako poslední věc uvidím tu tvou odpornou držku, parchante!"

Rozžhavený trn byl stále blíž a blíž - až teprve teď jsem si s opravdovou hrůzou uvědomil, jakou z mého budoucího utrpení mají oba radost.

Začal jsem zběsile kývat hlavou ze strany na stranu.

Oba katani se tomu hlasitě rozchechtali. Ten bližší přitom tak prskal, až mne kapičky jeho slin studily na tvářích některé z nich se syčivě odpařovaly na žhavém kovu v jeho rukou.

Pochopil jsem, že kývání hlavou bylo očekáváno - že patří k rituálu.

"Brácho, pojď mu podržet hlavu, chlapeček se nám cuká!" oba se znovu a ještě hlasitěji rozesmáli.

Ten druhý se odlepil od křesla a nacvičeným hmatem mi stiskl hlavu - jako když si Černý opat prohlížel mou jizvu. Cítil jsem, jak mi pod jeho prsty zapružily lebeční kosti.

Tak to je asi opravdu konec, zavířilo mi hlavou, a po obličejí stékající stružky potu se změnilly v malé vodopády. Zavřel jsem oči a soustředil se už jen na to, abych neřval moc nahlas.

"Já začnu, pozór... už začínám!" řekl mezi dalšími dvěma výbuchy smíchu kat s železem.

Když jsem na tváři ucítil ten strašlivý, nesnesitelný žár, začala se mi podlamovat kolena.

Železo bylo už tak blízko, že jsem slyšel syčení svého vypařujícího se potu.

"A co kdybych začal já?" Tento hlas do mučírny rozhodně nepatřil.

Něco křuplo a ohnisko žáru, jasně viditelného i přes pevně stisknutá víčka, zmizelo. Vzápětí povolilo sevření mé hlavy Otevřel jsem oči.

Přede mnou stál Thorgson, Poslední z Trollů.

Proti němu - vrčící jako divocí psi - mojí kati.

Přestože byli shrbení a pokřivení, stále byli o hlavu vyšší než troll.

"Ať ses tu vzal třeba z pekla, chcípneš, trolle!" zaskřípal zuby Kilmansegg a bleskurychle po Thorgsonovi chňapl oběma opičima rukama.

Troll je zachytil ještě ve vzduchu a jednou tmavou dlaní je stiskl k sobě. Katovy býčí svaly se zavlnily a napnuly jako řetězy.

Přestože jeho bratr zareagoval také velmi rychle, polapený Kilmansegg už neměl šanci.

Troll krátce trhl paží, svírající obě předlouhé ruce, ozvalo se křupnutí doprovázené výkřikem a Kilmansegg padl na zem, kde mu troll probodl okovaným toporem sekery hrud'.

Druhé z dvojčat do trolla narazilo ramenem, odhodilo ho ke zdi a sevřelo mu prsty kolem krku.

Vrávorajícímu Thorgsonovi vyklouzla sekera z prstů. Zlobně zavrčel a stiskl olbřímí ruce, drtící jeho krk.

Přestože ho Kilmalcom tiskl ze všech sil, nezdálo se, že to trollovi nějak vadí - naopak - kat sám začal sténat, a já podle skřípavého zvuku, ze kterého šel mráz po zádech, poznal, že mu svěrák trollových prstů láme kosti.

Když se skučící kat pokusil Thorgsona kopnout do břicha, ten s ledovým úšklebkem na černých rtech pustil jeho paže a jedním krátkým hmatem mu otočil hlavu kolem dokola.

Troll zvedl sekeru, pečlivě z ní otřel krev a otočil se ke mě: "Nemysli si, že jsem ti nějak zavázán, ty drzý člověče, ba naopak. Za to, jak jsi mne dvakrát urazil, bych tě měl na místě zabít!" Odmlčel se a jeho přísné, žlutě zářící oči se mi zavrtávaly do potem svědého obličej. "Tohle tady," ukázal palcem na mrtvolu katů, "jsem pro tebe udělal jen proto, že tvoje varianta Mechového kouzla, které jsi použil ve skalách na skobu, mi konečně umožnila zkompletovat mé vlastní Transportní kouzlo - které jsem vstupem do Trollharrbergu úspěšně vyzkoušel." Thorgson zmlkl a jedním klíčem z tlustého svazku na zdi se pokusil otevřít mé okovy. Když se mu to ani na třetí pokus nepovedlo, se zaklením je začal lámat (ty okovy).

Poněkud fascinovaně jsem pozoroval pŕpalcové železo, praskající v holých prstech.

"Nějak jsi nám od posledně zesílil, poslední muži z Divokých Trollů... Ne! Neber to jako urážku! Myslím to naprosto vážně!" rychle jsem řekl, při pohledu, jak se najednou začal tvářit. V duchu jsem si rozkázal, že při rozhovorech s ním budu muset být mnohem opatrnější.

"Upozorňuji tě, člověče, že při třetí urážce tě bez milosti zabiju!"

"Dám si pozor, pane Thorgsone, dám, ale teď musíme rychle pryč - mají tu poměrně vyvinutý systém sledování magické aktivity - a ten váš příchod jim určitě neušel." Můj uctivý tón na něj zapůsobil vyložené pozitivně.

"...pane Thorgsone - tak už mi strašně dlouho nikdo neřekl..." zabručel a rozlomil poslední okov, obepínající můj levý kotník.

"Myslím, že naše cíle jsou společné, a tak bychom případně mohli i společně postupovat. Co tomu říkáte, pane Thorgsone? Já například vím, kde jsou komnaty Černého opata..."

"Dobře, člověče, to já samozřejmě vím taky," -odsekl netrpělivě, "Trollharrberg je stará pevnost, postavená Severními trolly - a všichni jeho pánové vždy bydleli ve věži zvané Trollmarhád. Černá bestie určitě není výjimkou," krátce se mi zahleděl do očí: "Dobrá... dovolím ti tedy, člověče, aby ses podržel mé ruky - přenesu nás do jeho komnat mým novým Transportním kouzlem."

Učinil jsem (nerad! - k Transportním kouzlům opravdu nechovám důvěru), co mi bylo dovoleno.

Hustota magického působení v mučímě velmi vzrostla, ale přesto jsme stále setrvali na místě.

"Ta lebka!" vzpomněl jsem si. Natáhl jsem se a uložil talisman do kapsy. Pečlivě jsem přitom dbal, aby její oční důlky směřovaly od nás.

Troll znovu začal kouzlit, ale ani tentokrát nebyl úspěšný. "Asi budu muset ještě uvážit nějaké drobné úpravy ve startovací sekvenci..." zamyšleně zahučel a nespokojeně křisl sekerou do podlahy.

"Takže musíme bohužel pěšky, člověče."

Střehl jsem se jakkoliv komentovat neúspěch jeho Transportního zaklínadla - na své kouzlení je každý opravdu velmi citlivý (obzvlášť na jeho nezdary!) - a natož nerudný troll.

Rychle jsme probíhali chodbami (podle mne i značně neopatrně. Thorgson tady zjevně nebyl poprvé, ale zeptat se ho, jestli se náhodou zrovna necítí nesmrtelným, jsem nějak neměl kdy. Na můj vkus a řídký vzduch se pohyboval opravdu až nehezky svižně.

S jeho pojetím opatrnosti jsem se seznámil záhy. To jsme narazili na dvoučlennou hlídku Černého bratrstva. Nestačili ani vykřiknout - a já mám od té chvíle boty, meč a dvě dýky.

Když jsme (já udýchaný až hanba) dospěli ke dveřím Modlitebny, měl jsem za to, že by bylo vhodné na chvíli zastavit a poradit se o taktice dalšího postupu - ne tak Thorgson:

Nyní jsem se seznámil se svérázným pojetím trollí "taktiky": Okovanou botou vykoppl dveře (třísky jenom létaly) a s bojovým řevem Divokých Trollů vtrhl dovnitř.

Tentokrát byla Modlitebna osvětlena dvěma řadami loucí na zdech.

Nezbývalo mi, než se Thorgsonovi držet v patách.

Jestli jsem si v první chvíli kdesi v koutku duše myslel (a hlavně přál!), že by uvnitř nemuselo být zrovna sto padesát mnichů jako posledně, v druhé chvíli už mi nezbýval čas myslet si vůbec cokoli.

Bylo jich tam minimálně jednou tolik!

Trolla to nijak neznepokojilo. Neustával ve válečném pokřiku (znělo to jako ledová lavina řítící se nefalšovanou severní vichřicí) a budil tak dojem, že je nás (i se mnou) nejméně pět. Práce jeho sekery toto číslo ještě zdvojnásobovala.

Množství mnichů bylo paradoxně naší výhodou - oni se navzájem pletli a my se nemuseli dívat, kam naše rány padají - vždy to bylo do správného masa.

Prvním nápirem jsme jako rychlý klín (jeho čelem byl samozřejmě Thorgson - já mu kryl záda) pronikli skoro do čtvrtiny dlouhé místnosti. Během okamžiku jsme se po kotníky brodili v kluzké krvi - tak nepříjemně slizce mě skrz boty hrála do nohou.

Náš postup se pozvolna zpomalil, až se ho stále novým a novým mnichům podařilo úplně zastavit.

"Vpravo, Thorgsone! Ke zdi!" Sám jsem tím směrem udeřil Skalním kouzlem - mnoho nepomohlo, ale přece jenom trochu uvolnilo cestu.

Než jsme zdi dosáhli, oba jsme utrpěli první šrámy - nic, co by stálo za povšimnutí.

Opřeli jsme se rameny o chladný kámen a zároveň zády o sebe - já otočený dozadu - a znovu jsme začali postupovat. Thorgsonova sekera svištěla ve strojovém, lesklém, děsivě rychlém obrazi, kterým nemělo šanci k tělu velkého válečníka proniknout nic živého. Krev masakrovaných mnichů cákala až na strop, odkud nám kapala zpět na hlavy.

Já, meč v pravé a dýku v levé ruce, jsem jenom odrážel útoky a jistil dosažené pozice.

Troll se pomalu, ale s děsivou neústupností prosekával stále dopředu - připadal mi jako šílený zkrvavený dřevorubec.

Od nějaké chvíle přestal s válečným pokřikem, ale krátce nato začal zpívat trollí bojovou píseň. Byla celá ve Staré řeči, rozuměl jsem z ní jenom jednomu slovu - bylo to ale snad každé třetí, a stále znovu a znovu se opakující: smrt!

"Stále mě překvapuješ, člověče!" křikl Thorgson a vyrazil zpoza mých zad na další krvavé žně.

Když jsme se prosekali do tří čtvrtin místnosti, přestal troll i zpívat. Okamžik po tom, naplněný jenom neustálým svistem sekery a třeskem lámaných zbraní a drcených kostí, se ozvalo nepříjemně známé zafíčení. Instinktivně jsem stáhl hlavu.

Šíp ze samostřilu, vypálený mnichem, kvůli míření svými bratry vyzdviženým těsně pod strop, zasáhl Thorgsona přímo doprostřed hrudníku, omotaného řetězy.

Vše jsem viděl jenom koutkem oka, ale zřetelně jsem slyšel, jak můj spolubojovník vyhekl. Naštěstí: co je to šíp z kuše proti kazajce z nefalšované kůže nefalšovaného černého holkor-holkora.

Střelec už stačil natáhnout zbraň a vkládal druhý šíp. Ten už mohl jít do masa (a třeba i mého!).

"Kryj mne, pane Thorgsone!"

Troll se místo ramenem opřel o zeď zády a svištění sekery získalo nový, podstatně rychlejší rytmus - část té složité, ocelí vybarvené křivky zahalila i mne.

Stačilo to: mrštil jsem zkrvavělou dýku, a ta, přesně podle mého záměru, nejprve přesekla tětivu kuše, a hned nato projela mířícímu střelci okem.

Vyšklbl jsem z opasku druhou dýku a opět převzal své povinnosti.

"To na člověka nebylo špatné!" rozjařeně do vřavy vykřikl Thorgson.

Pak se ve světle loučí před dveřmi komnat Černého opata objevil Darell Vysoký.

Dotírající mniši se od nás bleskově odpoutali.

Troll rychlým skokem získal kus uprázdňené podlahy a pak do něj narazila Darellova Žulová varianta.

Opřel jsem se mu rukojetí meče o záda, a tím ho zachytil, druhou paži jsem zvedl nad hlavu a posměšně luskl prsty a Darellova rozlomená magie jenom zvířila tratoliště pod našima nohama.

Jasně jsem uviděl, jak obličej vysokého kouzelníka opět ztrácí barvu.

Zakryl jsem trolla tělem a zavolal na bledého mága: "Hej, šejdíři, musíš na mě zkusit něco silnějšího, než tyhle hračky!" To on vzápětí i udělal.

Na rtech mu zabublaly sliny a udeřil proti mně zběsilostí spletenou z kouzel přímo vražedných.

Na rozlomení této vpravdě zdrcující kombinace pěti speciálních útočných zaklínadel jsem musel lusknout oběma rukama zároveň. Pochodně v síni pohasly a hrubou kamennou zeď za mnou pokryla síť na prst širokých prasklin. Mág vybouřil rudě svítící oči a z úst mu začala stékat na hrud' pěna.

To byl ten pravý okamžik.

Bleskově jsem otočil dýku v ruce a s co největším švihem a razancí jí vrhl proti kouzelníkovi. Byl tak vyčerpaný a vyděšený mou odolností proti speciálním útočným kouzlům, že ji nestačil vychýlit o víc než o palec doleva. Tak se mu dýka místo doprostřed - zasekla do kraje vysokého čela. Uzká čepel projela kápí a s hlasitým zadrnčením i lebeční kostí.

Kouzelník, odhozen energií zbraně, narazil na dveře za sebou a skácel se.

Prorazit ke dveřím od věže už bylo otázkou okamžiku mnišstvo nějak ztratilo elán.

Prosmekli jsem se kolem Darella (v mrtvých očích měl stále ten vyděšený údiv - tak rád by určitě věděl, co mi umožnilo lehce potírat jeho kouzla).

Bez problémů (točité schody vedoucí vzhůru bránilo sotva deset mnichů) jsme vpadli do soukromých komnat Černého opata.

Nalezli jsme ho sedět na vysokém trůně v ponuré kruhové místnosti, zabírající celé horní patro věže. Šest kamenných, ve středu komnaty uspořádaných sloupů podpíralo střeche.

Jeho oči zářily tmou a ještě víc připomínaly roztavené stříbro. Zamkl jsem okované dveře a zajistil je Mechovým zaklínadlem.

"Tolik smrtí..., už dlouho jsem nezažil tolik krásné smrti!" krákvě se nám rozesmál v ústřety. "Děkuji vám, stateční bojovníci, moc vám děkuji," Černý opat vstal, "ale zároveň vám musím, bohužel pro vás, sdělit, že zde vaše cesta končí vaše smrt bude tím nejnádhernejším zakončením dnešního dne."

Z Opatovy ruky vyšlehl blesk a zasáhl Thorgsona do hrudi. Dýmající troll, který během Opatova proslovu doběhl téměř až k trůnu, odlétl jako hadrová panenka až k protější zdi.

Opat si zřejmě myslel, že troll je z nás dvou ten nebezpečnější - a zjevně měl i pravdu.

O tom, že někdo dokáže z rukou vypouštět blesky, jsem až do této chvíle ani neslyšel - natož abych věděl, jak se proti tomu bránit.

Černý opat se otočil čelem ke mně. Zkoušet proti němu Skalní zaklínadlo nemělo smysl. Házet meč také ne. Naprosto jsem nevěděl, co mám dělat... dokud levá ruka nenahmatala v kapse krví prosáklé kutny něco těžkého.

Hodil jsem kamennou lebku přibližně v téže chvíli, kdy z Opatovy ruky vyšlehl druhý blesk.

Modrý syčící plamen, místo aby mi vypálil díru do břicha, změnil směr a zasáhl po ploché křivce letící lebku. Ozvalo se hlasité prasknutí a kamenný talisman se rozlétl na tisíce bleděmodře zářících úlomků. Instinktivně jsem se odvrátil, aby mne nezasáhl do obličeje.

Opat vztekle zařval a třeskl o sebe kostnatými pěstmi zjevně od toho očekával další blesk. Já také.

Zádný plamen ale nenásledoval: Místo toho se po podlaze dohasínající úlomky kamenné lebky znovu rozzářily oslnivě modrým jasem.

"Koukám, že mám dost štěstí," zasmál jsem se - ale spíš vyděšeně, než od srdce.

"Křupane!" Opatovy rty se zkřivily do grimasy naprosté nechuti. "Zničil jsi rušičku!"

"A věříš, že mě to nějak nemrzí?" Blížil jsem se k němu dlouhými kroky - špičku meče namířenou na nenáviděnou hrud'.

Taky mě ale mohlo napadnout, že ruční blesky nebudou jeho jedinou zbraní. Bez jakéhokoliv Opatova zesilovacího gesta do mě narazil vpravdě zběsilý konglomerát útočných zaklínadel.

Takovou koncentraci magie jsem ještě (opět) nejenže nezažil, ale ani o ní (opět!) neslyšel vyprávět - ani v těch nejdivočejších pověstech!

Odhodilo mne to dobrých patnáct stop dozadu, čepel mého meče bíle zasvítla, ohnula se - a ukápla na zem, změněná v loužičku prskajícího kovu. Z těla mi stoupal dým.

Něco takového by každého normálního člověka odpařilo. Opat se znovu zašklebil a znovu zaútočil ještě větší silou tentokrát kouzlo doprovodil úsporným gestem pravé ruky.

Ale to už jsem byl připraven.

Na něco podobného v žádném případě luskání prsty nestačí. Abych pravdu řekl, na rozlomení druhého Opatova zaklínadla jsem musel použít, stejně jako on předtím, úder pěstmi o sebe - jedno z nejsilnějších zesilovacích gest, jaké znám.

Odražené kouzlo smetlo dva ze sloupů podpírajících střechu a vyrazilo do hrubé zdi věže otvor velký jako válečný štít.

Hučící vítr zvrhl prach v celé místnosti.

"Taky mě to mohlo napadnout," najednou se téměř mímě usmál Černý opat, "když jsi tak lehce ničil zaklínadla mého Darella... vždyť ty jsi vlastně byl už jednou mrtvý... Jak dlouho to trvalo, princi?" zvýšil hlas, ale na odpověď nečekal: "Hodinu? Den? Nebo snad týden!? - Odpověz, princi! Jak dlouho starému Merlinovi trvalo, než tě vzkřísil?"

Postavil jsem se a doufal, že se tvářím dostatečně zlověstně. Odražení kouzla mě stálo skoro všechny síly.

Můj hlas zněl kupodivu pevně: "Máš pravdu, zrůdo, já už vím, jaká je smrt, ale zrovna tobě z ní skládat účty nebudu." (Uvědomoval jsem si, že délku doby, co jsem byl po smrti, by mohl použít ke kvalifikovanému odhadu mé bytostné podstaty; a tvor s jeho magickou mocí a zkušenostmi by mohl stvořit příslušně pozměněné zaklínadlo velice rychle.)

"Ty mně říkáš zrůdo? Zrovna ty, princi!" hlasitě se rozesmál Černý opat. Až do té chvíle jsem snad neslyšel tak ošklivý zvuk.

"Nejsem sice člověk, ale nejsem ani bestie jako ty!"

"Nejsi bestie? Tak ty nejsi bestie! A co ti to kape z šatů, princi, voda snad?" Opat se smál víc a víc.

Podíval jsem se dolů - pod nohama už se mi stačila utvořit louže krve (cizí krve), již byla prosáklá má potrhaná a popálená kutna.

"V čem jsi lepší než já, princi? Doteď jste s tvým trollím společníkem zabili skoro tolik lidí jako já, když jsem získal tuto zem!"

"Byla to ale naše zem, a ty jsi ji nezískal, ale sprostě ukradl, Černý opate!" vykřikl jsem.

"No a teď je to skoro dvě stě let má zem a chceš jí pro změnu ukrást ty mně, princi!" Opat se šklebil stále odpudivěji. "Ale tahle zem byla vždy mého rodu, ty lháři, a za naši...!" "A víš to tak jistě, mládenče? Nezapomeň, že já jsem už

strašně, strašně dlouho nesmrtelný..." Opat se přestal smát, jako když dopadne sekera.

"...a za naší vlády se rozvíjela a lid se měl dobře...! Cos tím chtěl říct, ty...?"

"A víš to tak jistě?" skočil mi znovu do řeči, aniž by odpověděl, "víš to jistě, princi? Ty, který ses proháněl krajem na koni ve vyleštěném pancíři a žil v honosném sídle obklopen sluhý? Ty víš, jak si žili lidé, než toto území násilím ovládl jeden z tvých prapředků? A ty víš, co musel prožít mladý panovník, který byl tím tvým předkem svržen z trůnu? A víš, k čemu se jednou v temných kobkách hluboko pod základy starého horského kláštera odhodlal a co si přísahal. To nevíš a ani nemůžeš vědět!" Poslední větu Opat vyplivl s tvářící různěnou vzteky. "A víš, jakou cenu musel ten panovník zaplatit a stále platí za svou přísahu:"

"Dost už lži! Ještě než jeden z nás zemře, prokaž mi poslední laskavost, Opat - jsi-li ovšem vůbec schopen pochopit obsah toho slova. Chci znát místo, kde je pohřbena má snoubenka, kterou jsi mi ukradl přímo pod oltářem!"

"Ach ano - Karlen, sladká Karlen..." Opat se kupodivu zatvářil skoro smutně. Na jeho kostlivém obličej

ten výraz vypadal příšerně.

"Nevím, kde je její hrob. Ženské tělo brzy ztrácí význam, ale támhle," ukázal pařátovitou rukou, "je její lebka - sto osmdesátá sedmá zleva!" Opat se znovu a ještě zběsileji rozesmál - tentokrát nad výrazem v mé tváři, když jsem spatřil "výzdobu" lemující komnatu. Tam, ve stínu, na úzké římse kousek pod místem, kde na zdi věže leží trámce podpírající špičatou střechu, byly v nekonečné řadě vyrovnány zaprášené, matnou bělí svítící lidské lebky.

"Ano, princí, nehynoucí památka na všechny mé ženy." Opat to řekl pyšně a se zcela vážnou tváří.

"Kryj se, ty zrůdo!" vrhl jsem se na něho holýma rukama. "Abys neřekl, že jsem ti nedal šanci," hodil mi jeden ze dvou mečů, které se mu objevily v natažených pažích.

Chytil jsem zbraň a z běhu zaútočil.

Piruety, útoky, používání fantomů, házení noží a dýkami Opat bravůrně ovládal celou škálu technik boje. Od zbraní létaly červené jiskry.

Už zase jsem funěl, udýchán k smrti. Opatův meč, pracující se strojovou pravidelností, se míhal stále blíž a blíž mého těla. Náhlý úder z boku, druhý, a hned nato i třetí, naprosto nečekaný výpad do téhož místa; můj z posledních sil nastavený kryt... a v tom okamžiku vzduchem se blýskající dýka, mířící do mého nekrytého obličej.

Zastavil jsem jí Vlčím zaklínadlem: Tedy spíš jsem se o to jen pokusil.

Postřehl jsem, jak se po zemi poházené úlomky kamenné lebky rozzářily (hlavou mi prolétlo, jak je možné, že Opat tak rychle dokázal svá předešlá dvě kouzla zařídít, aby mu z nich roztříštěný talisman nevysál veškerou energii).

Zavřel jsem oči, a pak už se ozvalo to známé zadrnčení, s nímž čepel vržené dýky obvykle proniká lebeční kostí hrozně mě překvapilo, že to nebolí.

Znovu jsem tedy oči otevřel: Těsně před nimi byla napražená okovaná dřevěná tyč, v níž se chvěla hluboko zabodnutá dýka. Na konci té tyče byla široká sekera a na konci té sekery tmavá, krví zbrocená ruka Thorgsona, posledního z Divokých Trollů.

"Začínáš být mým věčným dlužníkem, človče!" řekl temně a obořil se toporem zbraně na Černého opata.

Ten se zdál být Thorgsonovým zjevením překvapenější než já. S výkřikem: "Ty skalní zmetku!" nejprve úlekem odskočil, ale vzápětí trollův útok zuřivě opětoval.

Z Thorgsona se stále slabě kouřilo a šířil kolem sebe kovový zápach spálené krve a odporný zápach přiškvařeného masa. Když se otočkou rozpřáhoval k dalšímu úderu, mihl se mezi roztavenými řetězy na jeho hrudniku kulatý, o odstín světlejší flek vypálený do kazajky.

"Pravá kůže z černého holkor-holkora!" vztekle se podívil mezi dvěma ranami Opat. "Kdo by to jen řekl, že se na něco takového zmůže obyčejný pumprlík ze skály!"

Trollův vzteklý řev zaburácel komnatou tak hlasitě, že přehlušil i skučení větru pronikající dovnitř dírou po odraženém kouzle.

Tou urážkou boj nabral spád.

Já jsem se nemohl zapojit. Ne že by mi vadilo útočit dva na jednoho, ale proto, že se troll tak rozvášnil, že bych nejspíš něco od jeho sekyry nechtěně schytl i já.

Tomu náporu svištící ocele dlouho nedokázal odolávat ani sám Černý opat - už jen ustupoval a bránil se - a zuřivý troll mu nedopřál ani okamžik na přípravu nějakého útočného kouzla.

Pak už Opat zjevně umdlával (zjevně nedostatek tréninku) - to se o Thorgsonovi opravdu říct nedalo.

Přišlo mi, že je čím dál rychlejší - teď trochu připomínal větrný mlýn.

Nakonec se Opat od trolla odpoutal dlouhým skokem vzad, vztyčil ruce a pokusil se o Transportní zaklínadlo. Bohudík už neměl čas modifikovat je pro podmínky panující v místnosti s rozmetanou selektivní rušičkou kouzel po celé podlaze. A tak se mu nepovedlo.

V okamžiku, kdy jsem si ale myslel, že se mu povede, jsem po něm jako oštěp hodil meč.

Projel mu ramenem - a hned nato ho z boku nabrala Thorgsonova sekyra.

Trup Černého opata, napůl oddělený od nohou, dopadl na zem.

Kulaté oči ale stále svítily jako roztavené stříbro a v odpudivé tváři nebyla znát žádná bolest - pouze gigantické úsilí. Lebka, tak tak skrytá pod tenkou slupkou vrásčité kůže, začala světélkovat, a vzápětí i slabě zářit - vypadalo to, jako by se chtěla bledým pergamenem pokožky propálit ven. "Thorgsone! Rychle! ! !"

Ale troll to znal také, a tak se můj výkřik ztratil v posledním zasvištění sekery: Křupla páteř a zbraň udeřila do podlahy pod Opatovým krkem, až vylétly jiskry.

Zářící hlavu zasáhla okovaná bota a odkopla ji na druhou stranu komnaty. Tam hlava, sekýrou oddělená od energetických zásob těla, pouze shořela, místo aby v oslepující explozi vzala s sebou do smrti celé široké okolí.

Mě se tohle - tak zvané Poslední zaklínadlo - Merlin také kdysi pokoušel naučit - ale nevím, jestli ho umím - jako ostatně nikdo - dá se vyzkoušet jenom jednou.

Troll sekerou obezřetně šťouchl do zmasakrovaného, bezhlavého těla a otočil se ke mně:

"A co teď, člověče? "

Neusadil jsem se ve starém, už hodně zchátralém a částečně již i rozvaleném rodovém hradě v Údolí. Z vrcholu věže Trollmarhád a obklopen věrným a bojovným klanem Severních trollů se vládlo víc než dobře.

Přivedl je Thorgson - a formálně byl i jejich králem: Ale on velmi potřeboval mé nápady, a já jenom jeho válečníky - tak jsem pomalu převzal všechnu moc - trollovi stačilo zlato.

Často jsem vzpomínal na svou poslední rozmluvu s Černým opatem, a čím jsem žil déle, tím více jsem zjišťoval, jak velkou a hlubokou pravdu měl.

Nedá se říci, že by se život lidí v mém království nějak mnoho změnil. Nejdříve mne oslavovali, ale zanedlouho jsem dostal nové jméno "Mrtvý princ" - jméno časem mnohem děsivější, než ono téměř zapomenuté "Černý opat". Vědělo se pouze, že on prý byl, na rozdíl ode mne, stále ještě alespoň trochu člověk.